

24 Σεπτεμβρίου 2024

Η τελείωση της Αγίας Θέκλας (24 Σεπτεμβρίου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Οι

θαυματουργικές θεραπείες που επιτελούσε η αγία Θέκλα ήταν για τους πολλούς πράγμα ευχάριστο και άξιο θαυμασμού και ενδιαφέροντος· για τους γιατρούς όμως της Σελεύκειας ήταν πολύ βαρύ και ενοχλητικό, επειδή νόμιζαν ότι το γεγονός αυτό αποτελούσε προσβολή γι' αυτούς, όπως άλλωστε ήταν και φυσικό, αλλά και

διότι βλάπτονταν τα οικονομικά τους συμφέροντα.

Δηλαδή από την ιατρική τους τέχνη, η οποία ήταν η μόνη πηγή για τα προς το ζειν, δεν μπορούσαν να έχουν καμιάν ωφέλεια. Έτσι λοιπόν κυριαρχήθηκαν από άγριο φθόνο και μανία κατά της Αγίας. Και τί σκέφτηκαν, και τί έπραξαν;

Πράγμα αληθώς πονηρό· και μεστό δόλου και δηλητηρίου· και άξιο του παγκάκιστου διαβόλου, που βάζει στο νου των ανθρώπων τέτοια πράγματα. Λοιπόν, συγκεντρώθηκαν όλοι τους και, αφού κατέστρωσαν τρόπον τινά καθέδρα διεφθαρμένων και φθοροποιών, έκαναν λόγο μεταξύ τους για το πρόβλημα που τους προέκυψε, λέγοντας: «Η παρθένος αυτή είναι ιέρεια της μεγάλης θεάς Αρτέμιδος -έτσι νόμιζαν από τη μεγάλη τους ανοησία- και επιθυμεί πάρα πολύ να διατηρεί την παρθενία της άφθορη και αμόλυντη. Επειδή λοιπόν δεν υπάρχει άλλο αίτιο της οικειώσής της προς τη θεά, παρά μόνο το προτέρημα της αγνείας, το προτέρημα τούτο να της το καταστρέψουμε. Και να πως: αφού πάρουμε για τον σκοπό αυτό μερικούς άνδρες και νεαρούς, αισχρούς και ακόλαστους, και διεγείρουμε τις ορμές τους με πολύ κρασί και προσφορά χρυσού, να τους εξαπολύσουμε εναντίον της».

Έτσι σκέφτηκαν, έτσι έπραξαν. Επέλεξαν δηλαδή κάποιους ακόλαστους και βδελυρούς νέους και τους εξαπέστειλαν εναντίον της παρθένου, για να αγωνιστούν τον αισχρό αγώνα· και το χειρότερο, έχοντας αυτοί οι ανόσιοι άνδρες την κακία τους μισθωμένη και δεχθεί ήδη στα χέρια τους, για τη νίκη, την αμοιβή για το κακούργημα.

Λοιπόν, οι αναίσχυντοι εκείνοι άνδρες πήγαν στο σπήλαιο και χτύπησαν τη θύρα. Η Αγία δε (η οποία βεβαίως γνώριζε διά της θείας Χάριτος τον λόγο της αφίξεως εκεί αυτών των πονηρών και βδελυρών ανδρών) άνοιξε τη θύρα και τους είπε: «Παιδιά μου, τί θέλετε;».

Έτσι, γλυκά και ήρεμα τους μίλησε. Ήθελε δηλαδή με την κοσμιότητα του ήθους και με την απλότητα των λόγων να κάμψει και να καταισχύνει την αναίσχυντη και θρασύτατη ορμή τους.

Εκείνοι δε αμέσως τη ρώτησαν: «Ποιά είναι εδώ που ονομάζεται Θέκλα;».

Και η μακάρια αυτή γυναίκα είπε: «Και τί λόγος υπάρχει σ' εσάς να την αναζητείτε; Εγώ είμαι».

Αμέσως δε εκείνοι, δείχνοντας ότι ήταν ίδιοι με αυτούς που ο λάρυγγάς τους είναι τάφος ανοιχτός, ξεστόμισαν αναιδώς ωσάν από πηγή βρόμικη βρόμικο νερό τον λόγο: «Τί άλλο; παρά να κοιμηθούμε μ' αυτήν. Και όντως, για το σκοπό αυτό

ήρθαμε».

Η Θέκλα όμως, ω της αγίας εκείνης και ψυχής και φωνής, είπε: «Εγώ είμαι γριά, πλην όμως δούλη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού· και αν αποπειραθείτε να πράξετε σ' εμένα κάτι το πονηρό και αισχρό, δεν θα μπορέσετε να το κατορθώσετε».

Αλλά οι κακοηθέστατοι εκείνοι άνδρες επέμεναν -και αυτό αποτελούσε επιβεβαίωση της κακότητάς τους-, λέγοντας στην Αγία: «Είναι αδύνατον να αποχωρήσουμε από εδώ, προτού πράξουμε αυτό για το οποίο ήρθαμε».

Και ενώ έλεγαν αυτά, έκαναν απόπειρες και κρατούσαν τη Μάρτυρα σφιχτά. Εκείνη όμως, με ήρεμη όψη και ήπια λόγια, τους είπε: «Περιμένετε λίγο, παιδιά μου, και θα δείτε τη δόξα του Θεού».

Και επειδή δεν είχε τι να κάνει, αφού την είχε πιάσει εκείνος ο αναίσχυντος συρφετός και την είχαν περικυκλώσει σκύλοι πολλοί (την είχαν πράγματι στα χέρια τους και ορμούσαν με μανία να τη βιάσουν), ύψωσε το βλέμμα της στον ουρανό και είπε: «Κύριε Παντοκράτορ, ο μόνος δυνατός και οικτίρμων, η ελπίδα των απελπισμένων, η βοήθεια των αβοήθητων, Εσύ που με διέσωσες από το πυρ και τα θηρία, από τον Θάμυρη και τον Αλέξανδρο και από το λάκκο, παρέχοντάς μου παντού χείρα βοήθειας, και ευδόκησες διά του προσώπου μου να δοξαστεί το θείο όνομά Σου· και τώρα λοιπόν, Κύριε ο Θεός μου, γλίτωσέ με από τα χέρια αυτών των άνομων, και μην αφήσεις να βεβηλωθεί η παρθενία μου, την οποία αφιέρωσα σε Εσένα και στο όνομά Σου, Νυμφίε άμωμε, και Εσένα προσκυνώ τον Πατέρα και τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα τώρα και στους αιώνες».

Και κλείνοντας την προσευχή της με το «Αμήν», κατήλθε σ' αυτήν φωνή εξ ουρανού, λέγουσα: «Μη φοβάσαι, Θέκλα· είμαι μαζί σου, δούλη μου αληθινή. Σήκωσε λοιπόν τα μάτια σου και κοίταξε πως μια πέτρα έχει ανοιχτεί μπροστά σου. Αυτή για σένα θα είναι οίκος αιώνιος και σ' αυτήν θα δεχθείς την ανάπαυσή σου».

Και η Μάρτυς κοίταξε προσεκτικά και είδε μπροστά της πέτρα ανοιγμένη όσο χρειαζόταν να χωρέσει ένας άνθρωπος. Αμέσως δε η Αγία, κατά το παράγγελμα, διαφεύγοντας από τα χέρια των ακόλαστων εκείνων ανδρών, μπήκε μέσα στην πέτρα ενώ ταυτόχρονα ενώθηκαν τα δύο μέρη της πέτρας εκείνης και έγιναν ένα, έτσι που δεν διακρινόταν καμία αρμογή.

Σ' εκείνους δε τους βέβηλους άνδρες, μόλις είδαν αυτό το μεγάλο θαύμα, επακολούθησε απορία και έκπληξη. Και βέβαια αυτοί δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε πλέον, αφού δεν είχαν στα χέρια τους τη Μάρτυρα. Και επειδή δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε, άρπαξαν το ωμοφόριο της Αγίας και, σχίζοντάς το,

απόκοψαν από αυτό ένα κομμάτι.

Τούτο όμως έγινε κατά θεία οικονομία, αφενός προς επιβεβαίωση του γενόμενου θαύματος και αφετέρου προς ευλογία και παραμυθία των μεταγενέστερων θεοσεβών και φιλόχριστων.

Η γενναία και πανένδοξη Θέκλα οδηγήθηκε στο μαρτύριο, όντας περίπου δεκαοκτώ ετών· στην οδοιπορία δε, στην άσκηση στο όρος και στον υπόλοιπο βίο της πέρασαν συνολικά εβδομήντα δύο έτη. Επομένως η Πρωτομάρτυς εξεδήμησε προς Κύριον άγοντας ήδη το ενενηκοστό έτος της ηλικίας της.

Τέτοιο ήταν το τέλος της θαυμαστής Θέκλας· τέτοιος και ο επίγειος βίος της· τέτοιο και το μαρτύριό της για τον Χριστό. Είθε, λοιπόν, και εμείς να την έχουμε πάντοτε άγρυπνο φύλακα των ψυχών μας, μεσίτρια ευάρεστη στον Θεό, βοήθεια γρήγορη και αποτελεσματική κατά τους κινδύνους. Και με τις πρεσβείες της είθε να τύχουμε των αιωνίων αγαθών εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών, στον Οποίο πρέπει η δόξα και το κράτος τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Συμεών του Μεταφραστού, Η άθληση και το μαρτύριο των Αγίων Αγάθης, Βαρβάρας, Ευφημίας, Θέκλας, Ιουλιανής, Σοφίας και των θυγατέρων αυτής, εκδ. Αποστ. Διακονίας, σ. 128-131. Μετάφραση Γεωργίου Παπαδημητρόπουλου, Θεολόγου, Φιλολόγου-Λυκειάρχου)